

Oana Noorani

LUMIANA ȘI LEGEA LUMINII ÎN ÎNTUNERIC

PROFETIA

Roman

Cel ce părea mai în vârstă îl opri, așezându-și palma peste degetele lui; în semn de suport moral. Pe mână i se zărea o rană care încă nu se cicatrizase, lucru ce arăta că fusese tăiat nu cu foarte mult timp în urmă.

Ploaia stătu, iar vântul adia împrăștiind cu el briza apelor lin curgătoare și muzica acestora netăcută. Atmosfera le dădea o stare de somnolență, precum unor prunci pe care mama natură îi leagănă și le cântă un cântec de leagăn.

În tihnă respirau aerul unei nopți de primăvară...

CUPRINS

11	ÎNCEPUTURI
22	REGATUL ÎNTUNERICULUI
26	ÎNTRE SURORI
30	LA MARGINEA REGATULUI ÎNTUNERICULUI
36	PLECAREA
41	CONTRADICȚII
49	PRINTRE LIANE
56	DISCUȚII APRINSE
67	ÎN ZBOR
70	DISCUȚII AMESTECATE
80	DEZVĂLUIRI
91	ALĂTURI DE ASPRIA
94	ÎNDRĂGOSTIȚII
105	ÎNTRE DOUĂ ALEGERI

109	PE CĂRĂRI
116	REÎNTÂLNIRE
129	SÂRR
135	DIAMANTUL NEGRU
143	APARIȚIA DIN TEMPLU
152	ÎN ADÂNCURI
163	PĂDUREA GRELELOR ÎNCERCĂRI
172	LA CEAS DE NOAPTE
182	ÎN ZORII ZILEI
186	LOCUL ADEVĂRURILOR NEȘTIUTE
192	PLANUL
196	LUPTA LUI SARNKTROL
201	DESPĂRȚIREA
209	ÎMPREUNĂ CU PERVERSUS
215	FAȚĂ ÎN FATĂ CU DEMOS
218	DE VORBĂ CU RASTAVORK
221	ÎN ADÂNCURILE REGATULUI ÎNTUNERICULUI
226	O FLOARE PENTRU REGE
230	HIMERA

233	O NOAPTE LUNGĂ
239	REGATUL ÎNTUNERICULUI SUB ASEDIU
245	REGATUL LUMINII SUB ASEDIU
251	ACAPARAREA REGATULUI LUMINII
255	ÎNVINȘII
259	DECIZIA LUI PERVERSUS
265	LA TEMPLU
269	COPILUL
278	ÎN CAMERĂ CU RASTAVORK
282	ÎȚI VOI VORBI PERVERSUS!
291	NOUA REGINĂ A ÎNTUNERICULUI
297	DEPARTE DE OCHII DEȘTILOR
301	ÎNTÂLNIREA CU RATKA
308	PRINTRE FLĂCĂRI
310	VRĂJITORUL
316	DEȘTUL IUBIRII
321	PLANUL DIN CASTELUL REGATULUI ÎNTUNERICULUI
331	VIDUL
336	ÎN AFARA TEMPLULUI

Re339t pentru o ZIDUL DE FOC

- 343 ÎNCEPUTUL RĂZBOIULUI
347 LUPTA DE LA PALAT
352 LUPTA DIN TEMPLU
360 REVEDEREA CU ASPRIA
363 SFÂRȘIT

ÎNCEPUTURI

Pe cărarea din mijlocul unei păduri de poveste se zăreau siluetele a doi drumeți. Aceștia mergeau la pas domol și admirau arborii înalți, ale căror trunchiuri groase erau acoperite de plante agățătoare cu fel de fel de flori, diferite ca mărime și culoare. Întreaga panoramă îți dădea impresia că te afli în fața unei naturi virgine pregătite pentru o nuntă mare.

Unul dintre ei, ceva mai în vârstă, era nevoit să se oprească și să privească în urmă pentru a nu se pierde de tovarășul său. Tânărul care îl însoțea poposea în unele locuri, pentru a aduna florile copacilor căzute pe pământul brun acoperit de verdeață și rămânea să privească iarba minute bune în șir, fără a se mișca din loc. Printre flori, tânărul observă zbatându-se la pământ o găză de culoare roșie, având însemnată pe spate o cunună aurie. O luă în palme, cu grijă, pentru a nu o răni și îi dădu drumul deasupra unei frunze verzi. Despre aceste creaturi mărunte legenda spunea că erau singurele cărora li se îngăduise să ajungă la Univers și fuseseră trimise înapoi pentru a împlini dorințele oamenilor, ajutându-i să le transforme în obiective tangibile.

– Ce ți-ai dorit? întrebă cel care purta o robă lungă.

— Nu îți spun, pentru că nu se îndeplinește, răspunse tânărul hotărât.

— Bine, atunci confesează-te. Confesiunea este o destăinuire ce îmbracă și formă de dorință, câteodată are rolul de a te elibera, alteori de a fi ascultat, sfătuit și în final a găsi un ajutor. Însă de nu vrei să îmi vorbești, voi înțelege. Nici nu te voi întreba de ce, pentru că în fața unui mediator te confesezi din propria-ți voință.

— În lumea tatălui meu, în Regatul Întunericului, mărturisirile de care vorbești tu se fac în mare parte prin forță. Deci, fiecare vede confesiunea cuiva după propriul mod de a o privi.

— Acea nu e confesiune. Este sustragere a unor informații, în vederea atingerii unui scop. Confesiunea se face din inimă, nu din obligație.

— Vezi, și tocmai de aceea îți spun că dorința mea este să rămân aici și niciodată să devin rege într-o lume în care regulile ei nu mă privesc și nici nu mă regăsesc în ele.

— Akon, înainte de a fi om, ești deșt. Fratele meu știe cui i se potrivește să conducă regatul în locul său.

— Pentru că te-ai născut și crescut acolo, ar trebui să înțelegi că într-o lume a întunericului, numai aderarea forțată sau nu la hazardul creat de acesta, te ține în scaun. Puterea fizică ce lovește spre a crea teama, precum și manipularea negativă îl face pe rege să se înalțe în mizerie. Dominarea mentalului pe căi greșite este un alt atribut al conducerii. Iar eu nu vreau să mă implic în toate aceste aspecte și nici nu doresc să schimb ceva ce nu poate fi schimbat, spuse tânărul total convins de vorbele sale.

— Au fost mulți care au trecut la un alt mod de a trăi și li s-a oferit libertatea de către tatăl tău, deci nu putem vorbi de o îngrădire totală, argumentă celălalt, simțind încordarea din spatele vorbelor tovarășului său.

— Adevărat grăiești, în fiecare ținut sunt ființe diferite de celelalte. Dar există o mare majoritate și nu vorbesc de excepții, vorbesc de marele general, fără a intra în întregul absolut. Cu toți aceștia cărora nu le convine lumina, ce fac cu ei? Mă războiesc? Aș crea haos, peste haos... Sau poate ar trebui să le tai capetele în văzul tuturor, doar pentru că nu împărtășesc aceleași ideologii cu ale mele. Iar tu, ca mare mediator, cunoști că aceste acțiuni m-ar propulsa direct în micul meu iad personal care s-ar afla într-unul mai mare, acela colectiv. Eu nu sunt tata și nu am nici forța pe care a preluat-o în urma luptei cu Vidd. Sunt om, iar omul nu e drac, zise mândrit flăcăul, ignorându-și partea neumană.

— Câteodată sunt oameni mai draci decât toți dracii și mai demoni decât toți demonii, iar aceștia nici măcar nume nu au, sperind chiar și întunericul. Vei găsi o cale, sunt sigur, concluzionă cel mai în vârstă.

Conversația ce tocmai avusese loc, cu o nuanță ușor contradictorie și plină de mândnire a tânărului, provenea din teama acestuia că de undeva, din astral, ar fi putut fi decisă încoronarea lui în Regatul Întunericului, dar și din dorința de a îndepărta stăruința celui alt și a-l face să înțeleagă că totul are un sens chiar dacă la început nu pare a fi așa. Iar sensul lui nu era acela de a fi conducătorul unui tron, constrâns de alții, ci unul de a fi liber în propriile dorințe.

Respect pe Tânăru se numea Akon și era fiul lui Demos, Regele Regatului Întunericului, conducătorul deștilor și al Reginei acestuia, Lumiana, fiica Regelui Revos. Jumătate om după mamă, cu rădăcini dește, precum cele ale tatălui, tânărului nu îi surâdea idea de a fi comparat cu cei din regatul în care domnea propriul tată. Cel ce îl însoțea, unul dintre cei mai puternici mediatori din templu, nu era altul decât demonul care cu ani în urmă îmbrățișase lumina, Ull, și de-asemenea fratele Regelui Întunericului.

Akon își petrecuse timp îndelungat în copilărie la templu, în Regatul Luminii, alături de bunicul său, Regele Revos. Oamenii spuneau că acesta îi semăna tatălui mamei sale, atât fizic cât și la viziunile asupra vieții sau asupra lumii înconjurătoare. Născut cu o deficiență la picioare, purta suporturi de fier pentru a nu șchiopăta. De multe ori durerea devenea insuportabilă atunci când pășea, datorită greutății corpului. Dar în ciuda deficienței cu care se născuse, acesta nu se plângea și nu schița niciun gest de amărăciune. Iscusit în spadă, la lecțiile în care învățase să lupte, se încurca rareori datorită slăbiciunii picioarelor, dar își revenea repede cu ajutorul inteligenței native de a-și simți adversarul și a brațelor puternice, de viteaz. Fire curajoasă și destoinică își ducea cu demnitate șubreda condiție fizică.

Akon avea o frumusețe aparte, rar întâlnită la foarte mulți bărbați. Zâmbea mult, iar ochii săi mari, albaștri, arătau precum cerul senin după ploaie.

Acesta avea două surori, numite Alanka și Aspria. Cea mică, Alanka, era firavă, îi semăna mamei, pe când prima născută avea puterile tatălui său, cu excepția aripilor, fiind în

incapabilitatea de a zbura. Atribut fizic moștenit de-asemenea de toți frații. Cei trei aveau doar chip uman și umblau prin soare, fără a fi arși de lumina acestuia, precum li se întâmpla deștilor. Fizic, păreau a fi doar oameni și nu creaturi venite din Lumea Întunericului.

Mediatorul îl ascultase cu milă pe Akon, conștient că deciziile îi aparțineau lui Demos și cu toată opunerea fiului său, numai Universul putea să îl ajute, deschizându-i alte alternative. Până și el, deși nu o striga cu voce tare, susținea alegerea Regelui Întunericului, negăsind un altul mai vrednic decât Akon, căci acesta se născuse cu bunătatea lui Revos și Regatul Întunericului avea nevoie de unul ca el, pentru a nu se reîntoarce în punctul lăsat de fostul Rege Perversus.

– Să lăsăm Universul să decidă în favoarea cui va dori să așeze lucrurile. Când cineva este ales să ajungă conducător trebuie să fie mulțumit, nu să se revolte.

Din dorința de a întrerupe discuția, tânărul prinț nu îi răspunse și își văzu de drum, prefăcându-se că nu fusese atent la ultima frază rostită de mediator.

Cei doi drumeți se îndreptau cu pași domoli spre casa clarvăzătorului Adel, pentru a petrece ziua de duminică împreună cu acesta. Bărbatul trăia și acum, după ani și ani în templu, însă sfârșitul săptămânii îl prindea alături de Dratkya, sora Regelui Demos și bărbatul ei Pilon, cărora le îngăduise să rămână în locuința lui modestă din inima pădurii.

Și când în sfârșit dădură cu ochii de clarvăzător, cei doi tovarăși de drum priviră minute bune de la depărtare cum acesta ordonase în aer cu ajutorul minții câteva pietre de diferite culori, mișcându-le pozițiile, una în locul celeilalte, de la dreapta

spre stânga. Aceștia se apropiară fascinați de ce vedeau și se opriră să admire nemișcați fenomenul.

– Veniți cât mai aproape! le spuse imediat ce le simți prezența, iar într-o clipă prinse pietricelele în mână, după care suflă printre ele transformându-le într-o pulbere fină colorată.

– Magie! exclamă Akon.

– Minte, perseverență și exercițiu, îi răspunse cel pe care tânărul îl credea magician.

– Genial! Cât aș vrea să fiu cum sunteți voi, cu puteri speciale. Așa e și tata, deasupra comunului.

– În loc să le pozezi și să le îndrepti spre o cale greșită, crezându-te mai bun decât ceilalți, mai bine nu le ai. Să fii simplu, câteodată este o mare binecuvântare.

Vorbele bărbatului se refereau în mod indirect la trecutul Regelui Demos, rănindu-l sufletește pe Akon, deoarece duceau către o parte întunecată și deloc plăcută a unei perioade din viața Regelui Întunericului.

Omul realizează de îndată greutatea cuvintelor sale și se aproprie milimetric, încercând să se scuze.

– Îmi cer iertare, nu am vrut să te supăr. Vorbeam la modul general și nu mă gândeam întocmai la părintele tău. E vina mea, ar trebui să fiu mai calculat în afirmații.

– Ai spus ce credeai, voi sunteți sinceri și vă semăn, însă câteodată sinceritatea doare.

– Ești un suflet liber și cald, tinere. Locul tău e printre noi. Universul te va proteja!

Ull stătea retras, înțelegându-l cât se poate de bine pe Akon. Cel puțin acesta avea chip uman, pe când fața lui era aceeași: cu vene proeminente, piele groasă și aspră, gheare și

ochi aprinși de demon, semănând întru totul cu deștii. Deși o lume întreagă îl acceptase, deși în brațe ținea o zeiță a frumuseții, Hema, întunericul îi era gravat în înfățișare.

Pentru foarte mult timp după căsătorie, se întrebese dacă femeia sa îl iubea cu adevărat sau a fost atrasă de ceva nou și diferit. Îi trecuse prin cap ideea că Hema ar fi făcut un sacrificiu căsătorindu-se cu el, pentru a-i controla acțiunile din templu și a adăuga un suflet la Lumea Luminii, și așa destul de mică. Însă, ca mediator învățase că prefăcătoria nu își avea locul aici, iar adevărul dragostei acesteia era real.

– Pregătiți pentru ziua cea mare? li se alătură Pilon, cel care era Cel Dintâi Cavaler al Regelui Revos, în drumul lui spre palat, unde se oferise să ajute cu pregătirile pentru sărbătoare de a doua zi. Mâine e ziua Ritualului de Binecuvântare, atunci când părinții tăi s-au cunoscut, îi spuse lui Akon, surâzând.

– Ziua când Revos l-a învins pe tata, adăugă tânărul.

– Dar și ziua în care s-au regăsit prin mama ta, interveni Adel, punând capăt frazei începute de cavaler.

– O zi a iubirii pasionale, îndeosebi pentru cei ca prințul nostru. Noi, cei mai în vârstă, ne retragem mai devreme la casele noastre, spuse Ull, amintindu-și de anii trecuți.

– Eu voi rămâne toată noapte la joc cu cavalerii, ce dacă mi-a trecut vremea, sufletul meu e încă plin de tinerețe, zise Pilon cu tonul ridicat, și se așază în mijlocul lor, făcându-le semn cu ochiul.

– S-o crezi tu! strigă Dratkya din casă, după ce trăsese cu urechea la discuție.

– Ah, gelozia asta a deștilor, nu are limită. Remarc și posesiunea, dar nu știi dacă înainte sau după, ori poate amândouă în același timp.

– Eu nu sunt gelos...

– Nu tu, Ull, însă eu nu m-am însurat cu tine, ci cu sora ta. Și apoi nu mai sunt flăcăul de altădată. Sentimente de genul acesta sunt inutile în contextul dat. Măine stau la joc, să știi! Spuse puternic și le făcu din nou semn cu ochiul celor trei. S-aveți o zi bună! le ură Pilon, despărțindu-se de aceștia.

– La fel și ție, Pilon, îi răspunseră toți.

Pilon și Dratkya trăiau împreună din noaptea în care își uniseră destinele, chiar sub ochii lui Ull. În același an deșta născuse o copilă, a cărui nume era Isabela. Din adolescență, arătându-și interesul pentru spadă, Isabela fusese acceptată în cavalerie, unde își demonstrase talentul pe deplin, punându-i la pământ chiar și pe profesorii săi. Foarte atrăgătoare, era adorată de cavaleri, însă singurul care îi furase inima era un tânăr simplu, un fel de vraci care vindeca corpurile oamenilor cu ajutorul plantelor. Acesta era de asemenea pasionat de știință și astronomie, încercând să înțeleagă ce se află dincolo de cerul lor veșnic înstelat. Văzut de mulți ca un ciudat, bărbatul locuia pe lângă palat. Oamenii spuneau că drumurile celor doi tineri se intersectau mereu, dar datorită firii sale timide, Antin, căci așa se numea tânărul, nu schițase decât un zâmbet sfios la frumoasa spadasină. Până într-o dimineață când se trezi cu Isabela în mijlocul grădinii sale, cerându-i să o sărute. La două zile după ștrengarul joc curtenitor, acesta veni la casa lui Pilon să îi ceară fiica de soție. Primul Cavaler rămase înlemnit când se trezi la ușă cu vraciul, ce i se părea zezec și lunatic, dar mai

ales văzând reacția Isabelei care părea absolut pierdută din iubire pentru unul cu o înfățișare mai mult de adolescent decât de bărbat. Dar ce să-i faci? Ce iubește omul e discutabil. Lucru aplicabil de asemenea și în cazul deștilor. În trecut și alții ar fi fost încântați să o ceară de soție pe Isabela, însuși Demos se gândise un timp să o mărite cu Akon, dar prințul făcuse cale întoarsă, considerând-o mult prea dură pentru el.

– Am să mă duc să îi vorbesc, pentru a mia oară, Dratkyei. Poate așa va învăța să își tempereze pornirile pline de gelozie, altfel se va trezi singură, rupse liniștea lăsată odată cu plecarea lui Pilon, Clara, soția lui Adel, care se afla și ea în preajmă. Brusc se opri din împletit coronițele cu care voia să împodobească mica căsuță și intră în încăperea în care se afla deșta.

– Și cavalerului îi place. Nu vedeți că el o irită, trase concluzia tânărul, în timp ce se duse în casă, să își ia ceva de-ale gurii.

– Are dreptate Akon, știe Pilon cum să se comporte cu nevasta lui, adăugă mediatorul.

– Ascultă, Ull, te-ai gândit la ce ți-am propus cu ceva timp în urmă? îl întrebă Adel pe acesta care, la auzul cuvintelor directe și răspicate, ridică ochii de parcă ar fi fost trăsnet în frunte.

– Și încă cum! Îndeajuns să îți spun că răspunsul meu la dorința ta de a mă propune ca Înalt Mediator va fi întotdeauna nu, deoarece eu sincer o găsesc nechibzuită. Să conduc templul, asta ar însemna pentru mine să mă ridic într-un scaun peste moartea unui simbol al purității și înaltului sacrificiu, omorât de propriul meu tată.

Respect pe... Greșești, cu toată înțelepciunea ta. Nu a fost nimic plănuț de către tine, tu nu ai știut niciodată despre ce avea să ți se întâmple.

– Acum știu și de asta refuz. Înaltul Mediator trebuie să fie unul de aici și nu un deșt. Unul născut în pământurile voastre și nu într-o lume la granița lui. Indiferent cât de luminat aș fi, există pericolul să cad în extrema cealaltă. Uneori ne transformăm datorită vieții și ale alegerilor făcute, dar de schimbat în totalitate, nu cred. Înțelege-mi originea, nu sunt om, oricât aș vrea să fiu. E ceva în codul meu de construcție, să fie altfel decât al vostru.

– Tu nu iubești templul?

– Ba da, însă iubirea mea poate nu este cea mai potrivită.

– De voi alege un altul și de nu va ieși în favoarea binelui tuturor, va trebui să trăiești cu refuzul tău și cu gândul că nu ai reușit să treci peste șovăielile, reținerile și temerile tale. Tu nu te-ai schimbat într-o nouă ființă, ai fost același și în Regatul Întunericului, unde nu ți s-a dat posibilitatea să te dezvolți sufletește. Analizează în profunzime vorbele mele, timpul a luat-o la goană prin mințile noastre și eu trebuie să îi fac cunoscut lui Revos ce gândesc.

Ull recunoștea în sinea lui că venirea unui mediator nepotrivit în fruntea templului ar fi trezit o grămadă de remușcări în interiorul sufletului său. Credea cu desăvârșire că templul alege ființa care să îl servească și nu invers. Cum ar fi putut să îi dea întâietate tocmai unuia ca el. De-a lungul timpului nu observase pe nimeni care să îi ofere sentimentul că ar fi putut ocupa locul de Înalt Mediator. Ciudat, însă nici pe el nu se vedea ajuns în fruntea templului, ci doar insistențele lui

Adel îl făceau atent la această posibilitate, pe care o vedea total subiectivă. Să pui un deșt într-o asemenea poziție era ca și cum ai fi așezat un drac să păzească poarta raiului. Totul i se părea lipsit de orice închipuire, până chiar și din imaginația lui care era destul de fertilă și cuprinzătoare. Prins între gânduri, Ull nici nu observă că rămăsese singur pe bancă. Realiză aceasta doar în momentul în care auzi vocea puternică a lui Adel vorbindu-i surorii sale, Dratkya, care încă se comporta uneori ca și cei din Regatul Întunericului. În toată hărmălaia și schimbul de replici dinăuntrul casei, Akon ieși la fereastră mușcând dintr-un fruct și zicând:

– Eu când mă voi însura, nu îmi voi lua deștă ca soție. O să găsesc eu pe cineva de aici...

Pe mediator îl bufni râsul, tânărul avea simțul umorului. Adora lumea asta cu toate ale ei și totuși el era deșt.